

Nos, reformáció tövében a legnagyobb jó, amit tehetünk szeretett egyházunkért, hogy könyörgünk az aratás Urához, hogy támaszon szószótlókat, neveljen magának eszközöket, küldjön közénk munkásokat!

c/ Mai igénk az úrvacsora legmélyebb jelentéséhez vezet el bennünket. Nem titkoljuk: sokféle értetlenség, sőt mi több, sokféle bűn van gyülekezeteinkben az úrvacsorával való élés, vagy nemélés tekintetében. Bár e mai ige vágyat támasztana a szívekben az úrvacsorában velünk közölt nagy kegyelem után!

S mindezek után három üzenetre figyeljünk még:

1. Az evangélium igazságában őszintén kell járnunk.

Mi is történt? /Elmondom a történetet, amit ez az igeszakasz átölél./ Tehát Péter ingadozott, képmutatószkodott, vagy mondjuk így: ~~sánkét~~félre sántikált. Ennek az igeszakasznak kétségtelenül az a legnagyobb tanítása, hogy "Isten ügye annyira nem emberi, hogy fennmaradása még egy nagy apostol megingásától sem függ."

Tanulhatunk Pál apostoltól: Így kell alkalmazni az a-tyafiságos feddést. Szentől-szemben és szeretettel. Így kell hirdetni a Jézus Krisztus evangéliumát. Ez egyébként világos bizonyítéka annak, amit így mond e szakaszban Pál: "élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus." Ki ne ismerné fel itt Jézus Krisztus Lelkét? Hiszen Ő volt az, akiről, a farizeusok és a Heródes pártiak ezt a bizonyítványt állították ki: "Mester, tudjuk, hogy igaz vagy és az Isten útját igazán tanítod, és nem törődöl senkivel, mert embereknek személyére nem nézel." /Mt 22,16/ Így tesz itt Pál is, nem néz az "embereknek személyére". Így tettek a reformátorok is, és így tesz mindenki, akiben "él a Krisztus".

De tanulhatunk Péter apostoltól is. "Érdekes, hogy már az egyházatyák megkísérelték Péter apostol mentegetését. Pedig